

BELEVENISSEN

Beste sporters,

Ik meende eens even mijn belevenissen te verwoorden, jullie toe te vertrouwen. Dus mij aan het klavier gezet maar eenmaal aan het tikken laat ik mij eea te binnen schieten en tik gelijktijdig heftig op de toetsten. Is het toch meer dan 20 regels geworden 😊.

Het was me weer een weekendje wel zou Gert Jan in Dröge herstellende met ijs op zijn hoofd en een leuke verpleegster aan zijn zijde zeggen.

Was Marcoen ons woensdag met John Klaassen en John Pijpers al vooruitgesneld om eea goed te kunnen regelen, de heren vertrokken ca 0400 woensdagnacht en kwamen donderdagnacht door veel pech pas na 0300 uur aan. Over een marathon gesproken.

De rit naar Roaix verliep zonder horten en stoten en met enige tussenstops, waarbij een deelnemer verbaasde door 5 kg Nutella als energiebron aan te schaffen, arriveerden wij in het donkere dorpje in de Vaucluse alwaar het toeristisch seizoen al was beëindigd en de rust was wedergekeerd, althans tot wij arriveerden.

Ik sliep in het huisje bij Marcoen, Gerrit en Rocco en zag wederom dat deze vrijwilligers niet alleen al erg veel werk vooraf aan dit evenement verzet hadden maar dat men ook tijdens deze dagen erg veel te doen had. Een vast draaiboek is niet 1,2,3 de oplossing daar we in het eerste jaar met 6 man waren, het tweede jaar 30 deelnemers + organisatie en nu in totaal 50 man waarbij we het eerste jaar op de aangename camping in Bedoin waren met uitzicht op de Mont Ventoux met een heerlijk zwembad naast de caravan.

Het tweede jaar wij op 2 locaties zaten, op de camping le Mont Ventoux, hoe inspirerend wil je het hebben, en op een mooie locatie in Mazan. Dit telkens improviseren omdat de stichting niet € 600,00 vraagt maar veel minder en daarom ook niet over meerdere bussen, busjes en helpers kan beschikken doet mij concluderen dat de organisatie echt optimaal heeft gepresteerd waarbij uiteindelijk het goede doel het meest gebaat is.

Vrijdag waren de meeste op tijd op en goed uitgerust wilden we wat infietsen, wat is dat eigenlijk infietsen, waar fiets je dan in zou de taalpurist zeggen. Nee het is zoiets als opwarmen, verkennen, spanning op de spieren zetten zo het schijnt. Omdat het regende werd er wijselijk even gewacht tot het wat minder zou worden. Het verkennen werd zeker geen vogeltjes kijken, (trainen zonder druk op de spieren te leggen, heel langzaam fietsen).

Amaai, mijn astma medicijn was ik vergeten, de hartslagmeter, etc. Tja nu zou fietsen wel niet echt gaan zo vermoede ik. Balen. Nadat Jan Dekkers erachter kwam dat het huisje wel degelijk op slot kon door de klink omhoog te bewegen waren we vertrokken. Allemaal op de racefiets en Christophe op zijn rappe MTB met "snelle" wielen.

Enfin, het verkennen, inrijden, liep uit op voor enkele een echte etappe waarbij aangenomen mocht worden dat sommige deze dag al een jasje uit deden. Op de Madeleine moest ik even testen hoe mijn longen zouden reageren zonder het medicijn, nu ben ik al geen klimmer maar toch er was na goed te zijn warmgereden voldoende "lucht" hoewel ik merkte dat een stevige cadans op snelheid niet echt lang vol te houden is. Whats new?

Na een mooie afdaling kwam ik aan in Bedoin. Even leek het erop dat zuurstof tekort een hallucinatie teweegbracht daar ik ineens een lama aan de kant van de weg ontwaarde, we waren toch in de Vaucluse en niet in Arequipa en de Colca Canyon in Peru alwaar de lama tot op 4000 meter hoogte leeft. Gelukkig was het niet een anoxie maar bevestigden anderen ook het dier gezien te hebben.

Enige deelnemers hadden donderdag vreselijk koud weer met harde wind meegemaakt en konden toen de Ventoux niet op. Stel dat het zaterdag weer slecht zou zijn, in het verleden zijn er windsnelheden tot 300 km.p.u geregistreerd op de top, dan maar vandaag ook gelijk de Mont Ventoux oprijden was voor de meeste de gedachte. Nou ja Gerrit "Pelleboer" Timmermans was overtuigd van 23 graden op zaterdag dus besloot ik met Peter Maas het busje met Gerrit te verkiezen, met een bakje thee op Chalet Reynard in het vooruitzicht, boven het kruid

verschieten op vrijdag. Daar gewacht op de eerste fietsers, Ad van Hellemond was al gepasseerd en trapte lekker in de boter (soepel), waarna we vanuit het Chalet naar de top fietsten, lekker rustig op het gemak met het koffiemolentje (klein verzet). Nou ja de wind stond in de rug maar de laatste 30 meter omhoog bij het Observatoire de wind recht op kop moest er toch even flink op de trappers gestaan worden.

Het was koud boven en even later kwam Toontje de Jong al op zijn vélôcipedè aan, voorwaar een juiste benoeming voor zijn vélo, op de grote molen met het snot aan het bakkes de top oprijden. Hij was zeker niet a la danseuse omhoog gekomen. Amaai, diejen Toon das unne Grinta dacht ik gelijk (unne hardnekkige sporter die verbeter kan doorkachelen). Gelijk unne Flandrièn zonne.

Kort erna kwam Jan Deckers al aan, nooit geweten dat Jan een klimgeit was. Jan had zich e.e.a. voorgenomen en was op karakter met een sterke wil rap boven gekomen. Hij stikte van de kou want had slechts korte broek en shirt aan. Kort erop was ook Jeroen van Veen aan de meet, die was er ook eens even voor gaan zitten, 1.55, of het niets kost. Bij Jeroen moet er feitelijk altijd iets van zijn tijd afgetrokken worden omdat hij nogal eens meer meters maakt dan de rest, pas dan is het vergelijk eerlijk als je appels met appels wil vergelijken.

Na een redelijk rustige afdaling, al was op een kort stuk even ca. 87 km de snelheid, meter Peter Maas + inlopen met een snelwandel tempo en had ik gelezen dat op 1 stuk met een beetje kennis van de weg je zeker de 100 moest kunnen halen, probeerden we in Malaucene iets te eten maar visten achter het net, de keukens waren dicht en er restte slechts kleffe tosti's, die dan maar verorberd. De afdaling overigens was nat, onbekend en waagde ik het er maar niet op.

Waar zou de rest blijven dachten wij. Nadat we vertrokken zagen we ze net voor ons rijden, ze hadden in een cafe-restaurant ernaast gezeten en onze fietsen blijkbaar niet gezien.

Vanwege koude werd gesuggereerd er een snok aan te geven, een klap op te geven. Enkele onstuimige jongheeren wilden nog wel even de rest op het rooster leggen zo had ik de indruk. Een paar keer werd er stevig aangezet waarna een verzoek tot temporiseren leek te werken. Het was geen tandartspraktijk (telkens gaatjes dichtrijden of mee zijn als er iemand aanzet).

Toch even later was er weer een versnelling, men wilde toch nog eens aan de boom schudden en dacht ik nu toch echt omdat we er toch zijn maar eens mee te doen. Gas erop. De goesting of de fut was eruit of het was wel goed zo, de ene gaf nog even gas en de ander vond het best zo. Omgekeken waar zijn ze nou bleven want de meeste kunnen gemakkelijk aanpikken bleek dat Frans, stoemperd, tempobeul Jansen in het wiel zat. Allee Frans nimt us over. Neeje, ik ben meegestuurd als bewaker lachte hij. Hij was mee om mijn "karretje" in de poep te rijden. Nou ja omdat het toch zo lekker ging doorgereden, soms vertraagd om over te laten nemen maar diejen Frans voerde exact zijn opdracht uit. Al rap waren we weer bij de huisjes in Roaix. Gewoon lekker gefietst, ook zonder snelheid en hartslag meter!

Vrijdagavond goed gegeten en daarna is er nog flink gelachen in wielerbungalow 6-7. Er was sprake van een juiste preparatie op een goede prestatie. De WADA luisterde niet mee want whereabouts hadden we niet ingevuld. Het geheim bleek een pot "Tjappa" te zijn, een soort van Mayo met chips en verdomd het werkte nog ook zo bleek zaterdag.

**WORLD
ANTI-DOPING
AGENCY**

Voor wat betreft de energiebron. We hebben ons onderweg naar Roaix afgevraagd wat aan te vangen met 5 kg Nutella. Nu had ik als eens een chocoparty gezien, wellicht geregeld, en zou dat een idee kunnen zijn of was dit toch echt een impulsieve aankoop onder het motto, kwantumkorting? Nou ja we hebben wel een heerlijke pasta party gehad, chapeau Koks Gerrit en Rocco, maar de chocoparty zal ik wel gemist hebben, althans ik heb niets waargenomen of meegekregen van een dergelijk vermeend bachanaal, hoewel er was wel een wijnproevrij.

Nu had ik mij begin september voorgenomen als ik kilometers kon blijven maken, geen last van mijn rechtsconvexe scoliose, hoogteverlies van rugwervels, beschadigde discussen, dubbelzijdige lysis met antirolsthesis, spondylosis en spondylartose zou hebben of een tussentijds griepje (de tijd van het jaar en astma) dan wilde ik wel ervoor gaan om 3 x de berg te beklimmen of mijn 2009 tijd eens flink te verbeteren, we hebben het dan maar over 1 of 2 handen vol minuten hoor. Alles moest wel optimaal in orde zijn want dit was voor mij nogal ambitieus niet te zeggen een flinke uitdaging wat waarschijnlijk ervoor zou zorgen dat ik uitgewoond, uitgepierd, zonder jus aan de meet zou komen, maar dat terzijde. Een cadeautje op 1 oktober, een katje van 3 maanden, zorgde al snel voor kortademigheid en luchtweg

irritatie, lichte astma en 3 weken weinig kilometers. Dus bedacht ik dan maar om wat meer behouden te rijden en voor 2 klimmen te gaan.

Zaterdag ochtend alarm om 07.10 uur, de schaaft erover, kop onder de kraan, fietskleding aan, pannenkoeken bakken en wegwezen. Aangekomen in Bedoin na enige omzwervingen door het pittoreske landschap was het al stralend weer. Wat staat er naast de stoel van het busje, het tasje met astma medicijn, snelheids-, hartslagmeter etc. Maar wel in de haast reserveband, helm vergeten. Gelukkig had ik wel een wielerpomp bij om de koude wind tijdens de afdalingen te weren.

Even beetje opwarmen en starten. De lopers zijn net vertrokken en zodra ik die passeer krijg ik het idee aan de tred van sommigen te zien dat ook zij nog moeten opwarmen. Even later passeer ik Frans van Engelen die een prachtige wandeling gaat maken samen met ridder te voet Mark Laarhoven, een week vooraf te hard gegaan met de crossfiets een chute gemaakt, die zijn stalen ros tijdelijk inruilt voor een stel snelle pantoffels. Jammer want die 1.26 had hij kunnen halen.

Het landschap aan de rechterzijde van de weg ziet er anders uit dan het eerste of tweede weekend van oktober, het valt op dat dit een groot verschil is. Van nog mooi groen, volle druiven, zelfs soms nog hier en daar lavendel in de velden is het nu al een beetje droog en dor aan het worden.

Na 9 kilometer in het bos hoor ik een getingel, het lijkt alsof mijn derailleur weer de spaken raakt. Maar dat kan toch niet want heb nog niet zo klein geschakeld en heb voor de start deze een beetje teruggebogen. Hij was met laden wellicht enigszins ontzet.

Toch hoor ik dat soort getingel en even later gaat het sneller en iets luider. Vreemd ik fiets toch nog immer met dezelfde snelheid, het woord snelheid nu niet te letterlijk te nemen, en toch gaat het tikje sneller. Even later kijk ik om en komt er een hondje met belletje om aan gelopen. Het beestje loopt van hot naar her maar komt telkens terug.

Op tijd ga ik even staan op de trappers om stijfheid tegen te gaan en ik zie ver voor mij een eenzame fietser, dat is die Nederlander met zijn Volkskrant shirt die ik beneden heb gezien zo lijkt het. Niets aan doen, ik hengel hem vanzelf binnen ook al is het tempo verschil gering. Een iets steiler stukje en ik probeer eens even een groter verzet, dat gaat niet slecht maar al snel is het alsof er brandende messen tussen mijn ruggenwervels worden gestoken. Ik bedenk dat ik wel ambities kan hebben maar veel mazzel moet hebben wil ik ze ook waar kunnen maken zeker als dergelijke pijn aanhoudt.

Dan ineens loop ik wel erg vlot in op de Volkskrant fietser. Zodra ik 3 meter achter hem ben roep ik dat hij met zo'n outfit natuurlijk niet vooruit komt. De man schrikt zich rot en excuseert zich (?) hij dat hij niet harder kan.

Het hondje loopt midden op de weg en er komt een auto aan, kom hier roep ik. Ach dat begrijpt ie niet, viens ici dan maar geprobeerd. Hij reageert wel maar of hij dat commando begrijpt? Af en toe een fluitje en hij komt er weer aan.

Verderop in het bos nadert Silvia Verhoeven gestaag. Een loopster,...hoe kan dat nu vraag ik mij af, de nadering gaat erg traag vanwege het geringe snelheidsverschil. Soms zie ik ze even "wandelen" en dan weer maakt ze tempo en even soms zodra het wat vlakker is neem ik weer afstand. Plots schiet mijn begeleider, Le Chien, de helling naast de weg op en ineens ontwaar ik op de helling op ca. 25 meter afstand een mooie grote steenbok die even opschrikt van de hond en dan op zijn gemak, eerder statig het bos in huppelt, rennen is het niet.

Het wordt weer minder steil en de weg en de km teller vertellen mij dat Chalet Reynard nabij moet zijn. Versnellen gaat gemakkelijk en spoedig arriveer ik bij Gerrit om mijn 2^e bidon aan boord te nemen. Even een kort praatje en weer verder. Het hondje is nog immer bij me en wat heeft dat beestje een ongelofelijke conditie want hij maakt zeker 1,5 keer zoveel meters. Nog immer is ook Sylvia in de nabijheid en ik passeer een fonteintje in een bocht. Even stoppen want die hond valt dadelijk als gedroogd vlees uit elkaar, ik roep hem en direct gaat ie drinken waarna ik de beklimming weer voortzet. Ik kijk naar links en zie in de verte een zilveren slinger door het landschap trekken. Zou dat de Rhone zijn? Het uitzicht is wederom adembenemend met een hoogteverschil van meer dan 1500 meter is dat weids en een glooiend landschap verdwijnt in de verte in een diffuus lichtblauw licht.

Nog even en ik begin aan de laatste 3 kilometer. Even later komt Marcoen langs met de bus en een stuk verder ik de nabijheid van het monument van Tom Simpson staat Marcoen Oomen die helemaal in zijn element is aan de kant van de weg. Hij ziet mij fietsen met het hondje naast mij. De kinderen die hij bij zich heeft luisteren aandachtig wanneer hij verteld dat dit een blinde fietser is met een blinde geleidehond met belletje zodat de fietser weet welke kant hij op moet. Marcoen had die dag mogelijk al veel AA drink tot zich genomen!

Ondertussen kwam Ad kilowatt van Hellemond, die al met Jeroen van Veen vanuit Maucelene hun eerste klim was aangevangen, al naar beneden richting Bedoin om aan zijn tweede beklimming te beginnen. Ad wilde toegelaten worden tot de officiële Club des Cingles voor diegene die vanuit 3 zijden op één dag de berg beklimmen wat overigens zoveel betekent als club der Malloten. Een eer voor een dergelijke topprestatie. Een stuk later kwam ik Jeroen van Veen tegen die ook vanuit Bedoin een tweede klim ondernam. Blijkbaar heeft Jeroen het dan weer niet zo op die Malloten club want deze bikkel hield het bij 2 keer, voorwaar een sterk nummer.

Sylvia is iets meer achterop geraakt maar nu komt ineens Ludo van Bergen aanzetten. Zal ik eens wat sneller gaan rijden want in worden gelopen door iemand te voet terwijl ik op de fiets zit is ook zo wat. Nee, ik rijd gewoon op mijn gemak met relatief lage hartslag verder want de tweede klim van 24,8 km is lang zat. Dan ineens een ploegmaat langsrij, amai de zweetdruppels lopen over zijn gezicht, zal hij kapot zijn of gebruikt hij zijn inhoud optimaal? Wacht eens even, die zijn zowat 20 minuten na mij vertrokken, kanon die zit virtueel in het geel. De bewijsdrang borrelt op, hup Ad even aanzetten erop en erover dat kan met die ca. 800 meter te gaan nog gemakkelijk maar het verstand zegeviert. Nee nergens op reageren gewoon dat gestage ritme en lage hartslag aanhouden en ik zie hem verderop de scherpe bocht op gaan voor het laatste steile stukje van 30 meter. Kort daarna arriveer ook ik te midden van de vele fotografen, jawel met hond!

Aan de meet heeft John Pijpers 1.44.49 gereden, binnen 1 uur en 3 kwartier. Das niet misselijk zeg. Al is hij een echte sportman, John is ook geen 25 meer maar nog wel unne klasbak wat hij hier weer eens bevestigd.

Het is opvallend warm bij het Observatoire, stukken warmer dan de dagen ervoor, aangenaam zelfs.

Even wat drinken, een wafel, windjack aan, John Klaassen en Frans Jansen komen ook binnen en als ik het goed heb, hebben ook zij een prima tijd gereden. John de carreleur die even laat zien dat je met weinig trainen ook een prima tijd kunt rijden of noemen ze dat gewoon talent.

Allee, naar beneden.

Zo afdalen op zo'n mooie weg is toch wel wat anders dan klimmen, laat remmen, lekker sturen, aansnijden en zoef naar beneden onderwijl verdwijnt een energiereep in mijn kanaal. In dit eerste deel van de afdaling kom ik al Jan Dekkers tegen. Zo die is al ver terwijl hij daags ervoor uitgewoond was. Herstel van een jonge god diejen Jan, maar nu met beenstukken en armstukken terwijl het nu juist weer is om zonder deze hulpstukken te rijden. Jan zal gedacht hebben, 1 keer kou lijden is één maar dat doe ik geen 2 keer.

Aangekomen bij Gerrit de ravitailleringpost even de bidon vullen met water en isostar, het jack uit en alleen de Oranjestraat windbreaker aan waarbij nu een banaan door het kanaal gaat staat Mark Laarhoven technische assistentie te verlenen als bandenman, dat is routine voor Mark als voormalig Kwikfit chef. Het slachtoffer is Irma Machiels. Jora Goosen (de chocoladedame) laat haar maatje niet achter of maakt ook even dankbaar gebruik van dit herstel moment zich realiserend dat er nog een stuk op deze kale berg gebikkeld dient te worden en deze mooie ervaring nog immer haar einde niet heeft bereikt.

Verder ga in op zoek naar Sault. De weg in het eerste deel van de afdaling is bijzonder slecht, voorzichtigheid geboden, en is hier in dit deel ook veel minder steil dan een stuk verderop naar beneden. Tijd zat dus maar even afwateren in de bosjes en weer verder. Af en toe komen er fietsers tegemoet gereden en een enkele vrachtwagen of auto. Tis rustig aan dees zijde.

Dan houdt het bos op en komen de nu kale lavendelvelden tevoorschijn. Op houten blokken en bomen zie ik rode platen gemonteerd: Reserve de Chasse. Dus maar niet binnendoor door het veld want dan riskeer je een schot hagel in je achterste waarbij de arts met een pincet dan geduldig werk kan verrichten. Maar als je nu toerist bent en dat niet kunt lezen, als je dan ook nog kucht als een hert, wat dan?

Wat eerder las ik: les champignons interdits althans dat dacht ik mij te herinneren maar het is zoals hierop het bordje staat, dus paddenstoelen plukken mag ook al niet of zouden het een soort magic muschrooms zijn zoals in de coffeeshop, nou ja, ik ken ze alleen van de champignonsoep.

Glooiend valt de weg naar beneden dan even steil dan als vals plat. Sault komt in zicht en voorbij het bruggetje over de Nebisque houdt de afdaling nu echt op en draai ik om.

24,8 km klimmen waarbij het kort voor Chalet Reynard voor een 2 a 3 kilometer maar 3-4% is. Rustig begonnen maar dit is toch wel een eind zeg. Parijs is nog ver bedenk ik.

Wanneer komt nu dat stukje vlak voor Chalet Reynard, dan weet ik waar ik ben en heb een idee of ik nog kan gaan versnellen. Lang is het eerste stuk, tijd genoeg om te denken, hé ineens komt Ad van Hellemond naar beneden. Nou die haalt mij in ieder geval niet meer in denk ik. Ik ga wat harder rijden maar weer brandende pijn in mijn rug dus vertraag ik weer en bedenk dat ambities hebben één is maar mogelijkheden vers twee. De laatste weken te weinig gereden zoals in het voorjaar wanneer ook op het vlakke lange tijd deze pijn tot last is, lang zitten in de auto wat al pijn opleverde, dus misschien als ik de volgende keer wanneer we weken vroeger hier zijn, met auto i.p.v. een lange zit en getrainde rug, ja dan.... Ach ik denk er maar niet aan want moet al blij zijn dat ik gewoon nog altijd sport als ik afga op de woorden van de chirurg in 78 dat ik niet moest denken ooit nog te kunnen sporten nadat hij een plaat van 30 cm met 29 flinke schroeven had gemonteerd in mijn been met daarbij 5 aparte schroeven aan de andere zijde van mijn verbrijzelde femur en 9 breuken in de voet had gecorrigeerd, een breuk in de schouder en arm gefixeerd en daarnaast een versleten nek, rug en astma. Tja zo kun je overal wel tevreden mee zijn maar als het enigszins kan wil ik wanneer er een optimale periode is toch gewoon ervoor kunnen gaan. Tijd genoeg om te malen, dus vraag ik mij af of ik beter zou moeten weten en mij erbij neer moet leggen. Daar ben ik dus nog niet uit.

Hèhè nu komt het zgn. vals plat van 3-4%, over ca 3 km denk ik wat goed te maken met 23 tot 27,5 km per uur, zoals de data in de computer later laat zien. Vreemd, minder steil, nu geen erge pijn, althans een stuk minder, lekker rijden zo. Ik gebruik een deel van een gelletje en dat moet het dan zijn. Al spoedig passeer ik weer het Chalet, schakel flink terug en ga weer in rustig tempo verder aan de laatste 6 km. Dat ik het haal is zeker maar of ik nog kan versnellen niet maar ik ga met zo'n stuk te gaan dat nu nog niet proberen.

De zon straalt nog altijd al is het iets zwakker en verderop richting de top komt er al schaduw. Zal fris zijn naar Malaucene. Even later en dat gaat ongemerkt vlot zijn er al weer 3,5 km gereden, nog 2,5 te gaan waarbij ik al een tijd aan het inlopen ben op een tandem die beiden met een zeer klein koffiemolentje aan het trappen zijn, een MTB verzetje. Stikaan wordt je ervan zonder vooruit te komen zo lijkt het en na 1 km haal ik ze in. Mijn rug brandt meer en meer de laatste kilometers. Op een moment is de pijn echt tot last zodat ook de benen pijn gaan doen. Dat kan niet, ik voel nog genoeg energie en de hartslag is onder het omslagpunt. 2 keer stap ik af om met de handen op de buis de rug en benen te rekken wat bevrijdend voelt. Terug in het zadel, nog altijd zo nu en dan gestaan, voelt het een stuk beter maar al na 150 meter is de pijn weer terug.

Die 2,5 km gaan even verbazingwekkend traag zoals die andere 3,5 km na het Chalet daartegenover vlot gingen. Nondekanon wat kost dat ineens veel tijd, ik rijd nog tussen de 6 en 7 km/p/u. Hallucineren doe ik niet en deze hallucinatie als mikpunt ontbreekt helaas.

De haarspeld aan de buitenkant op, 20 meter staan en 1912 meter boven de zeespiegel. De zon is weg, het is een stuk kouder en trek beenstukken, armstukken en windbreaker weer aan. Rap naar beneden, nu zonder stoppen of inhouden maar niet volle bak zonder helm op. Zouden die mannen nog op een terras zitten in Malaucene? Nee, het weer is er niet na. Zouden ze dan nog ergens binnen zitten of zouden ze niet dat geduld hebben? Als ze al lang beneden zijn snap ik wel dat ze willen gaan douchen en wellicht weg zijn hoewel ik bedenk dat ik wel zou wachten, maar ja niet iedereen hoeft er hetzelfde over te denken en hoe lang zou je dan moeten wachten als je niet weet of die ander wel komt, misschien zit hij wel in de bus.

De afdaling duurt slechts 24 minuten, nou ja slechts in 2009 naar Bedoin maar 18 minuten.

Het dorp oogt wat grauw en na enig herstel in de afdaling besluit ik maar zoals de dag ervoor richting Roaix te rijden, dus gas erop. Dat valt niet tegen 33, 35, 37, 38 maar een stuk verder bij het dorp waar de tenten zijn opgezet voor het promotiefeest ten behoeve van de artisanale producten uit de Vaucluse bij het zien van alle wijn, hapjes of is het toeval, is snel de macht uit de benen en draai ik vierkant de laatste 4 km naar de bungalow, 16.30 stap ik van het stalen ros af.

Deze dag heb ik onderweg nog vele lopers en fietsers gezien. Juist diegene die het doel haalden ondanks het feit dat ze niet zo getraind waren dan diegene die vlot naar boven gingen wil ik een compliment geven want zeg nu eerlijk dat is veel zwaarder dan wanneer je veel hebt kunnen trainen.

Het diner was nog een mooie afronding van de dag. Een goede maaltijd, voldoende wijn, genoeg sfeer, een gezellige groep uit Gimmert die ook nog eens een flinke extra duit in het zakje deden, veel gelachen, een pint om af te ronden.

De Mont Ventoux 2011 was al met al een geslaagd weekend, de moeite waard. Hopelijk wordt 2012 wederom zo'n succes.

Groet
Ad Doorakkers